

blevet anset over, at man i Forslaget under Nr. 23 har forhøjet Betalingen for Sognefogden og hans Bidner, og der er fra flere Sider blevet opfordret til at stemme imod dette Forslag, fordi man ikke har kunnet se noget Godt derved, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at der er det Gode derved, at Fogdens Gebyr, forsaavidt Summen ikke overstiger 50 Rd., bliver nedsat til det samme som Sognefogdens i Tilfælde af, at Udpantningen foregaar ved Fogden, og det mener jeg dog er en Lettelse. Jeg tror dog, at det havde været rigtigere, om de ærede Medlemmer, der ere saameget imod dette Forslag, havde stillet Underændringsforslag dertil, thi efter hvad jeg har hørt, kan jeg ikke tro, at de, der have udtalt sig saaledes, ere fuldstændig enige i den Modstand, de gjøre imod Forslaget. Her er jo Tale dels om Sognefogdens Gebyr, dels om Gebyr til de Mænd, der skulle følge ham som Bidner. Der blev sagt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgfreds (Kaschnussen), at han ikke vilde give Betaling til de Mænd, der skulle følge med Sognefogden, da denne let kunde tage Naboer med; men han maa dog tage Folk, som han har Tillid til, og det er ikke sagt, at han altid kan finde dem i Nærheden; desuden kan det ogsaa træffe sig, at de paa den Tid, Sognefogden kommer ud til Udpantning, ikke ere tilstede. Skulle de gaa en lang Vej, er det rigtignok en noget streng Fordring at stille, at de skulle forlade deres Arbejde og følge Sognefogden uden nogenformelt Betaling; det synes jeg ikke, man kan billige. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgfreds sagde derhos, at Forslaget vilde gaa ud over de Fattige, men derimod slet ikke over de mere Velhavende, som undlode at betale, fordi de kunde bruge Pengene, men jeg har gjort den Erfaring, at det især er de mest Velhavende, som blive udpantede, navnlig for Statter, fordi de finde det fordelagtigt at undlade at betale før den Tid, da Udpantningslisten kommer, og Udpantningen skal foregaa. Jeg har derimod ikke gjort den Erfaring, at det saa meget er den fattige Mand, der bliver udpantet, at jeg af den Grund kunde undlade at forhøje Betalingen. Det kan imidlertid godt være, at denne er sat temmelig rigelig, og det kan ogsaa gjerne være, at det er urigtigt at have Stævningmændene til at bekjendtgjøre Udpantningsrekvisitionen, før Udpantningen foregaar. Det kan vel være muligt, at man godt kunde bruge Sognefogden til i alle Tilfælde at bringe denne Bekjendtgjørelse, men dette skal jeg tage under nærmere Overveielse inden Sagens tredie Behandling.

Alberti: Efter de udførlige Forhandlinger, som her have været førte, har jeg kun Bidet at tilføje. Efter min Formening, er det mest betydende Ændringsforslag det, som Udvalget har stillet under Nr. 22, nemlig Forslaget til den nye Paragraf om Sagsomkostningers Tilfendelse under Sagsmaal om ubesøjet Udpantning. Jeg me-

ner, at Vedtagelsen af dette Ændringsforslag vil medføre en væsentlig Forbedring af Lovudkastet, og jeg paastømmer den Beredvillighed, hvormed den ærede Minister er gaaet ind derpaa. Til dets Motivering skal jeg ikke sige Noget; jeg henholder mig i saa Henseende til Udvalgets Drøfter, som vistnok har motiveret det aldeles fyldestgjørende; men det er den ærede Ministers Udtalelse om hans Underændringsforslag, som har bragt mig til at tage Ordet. Jeg tror, at det Underændringsforslag, som gaar ud paa at bemyndige Højesteret til at afsige fra Hovedreglen om Omkostningers Tilfendelse, kan have skadelige Følger. Som det er bemærket, er det i Almindelighed mindre betydende Sager, som ere Gjenstand for Udpantning; men min Erfaring viser, at det, naar der er Spørgsmaal om at indbringe Sager for Højesteret, som ikke have den fornødne Værdi, nemlig 100 Rd., næsten altid er Statskassen eller formuende Sagsøgere, som faae Bevilling til saadan extraordinær Appel i Sager, hvor det slet ikke kan betale sig for Modparten at følge med i Højesteret. Jeg tror derfor, at en forøget Afgang eller Indbydelse til at føre Smaasager op i Højesteret vil gaa ud over de mindre Formuende, og at Virkningen af den ærede Ministers Underændringsforslags Antagelse kan blive noget besværende for dem, der ganske vist ikke bør lide under urigtig Udpantning. Den ærede Minister henviste til, at det Forslag, Udvalget her opstiller, kan føre til, at der bliver anlagt Sager i første Instants om Berettigelsen af saadanne Fordringer, der ellers kunde inddrives ved Udpantning; og den ærede Minister nævnte eksempelvis Kommuners Fordringer; men min Erfaring i et givet Tilfælde gaar ud paa, at en Kommune vilde have været meget bedre tjent med at lade et Spørgsmaal undersøge i første Instants end at begynde med en Udpantning. Allerede under første Behandling tillod jeg mig i en anden Retning at paaberaabe mig dette Tilfælde, og jeg vil nu oplyse med Hensyn til det foreliggende Forslag, at der i Sørs Amt for nogle Aar siden var et Sogneforstanderskab, som det blev paalagt at lade foretage Udpantning for Tiendevederlag. Forstanderskabet mente, at der ikke var Ret til en saadan Udpantning, men Præsten og Degnen fik Kultusministeren og Indenrigsministeren til under daglig Bøde at paalægge Forstanderskabet at foretage Udpantningen, og den slette da ogsaa. Deraf opstod imidlertid tre Processer, og Forstanderskabet tabte dem alle; men de, der vare bleve uberettiget udpantede, fik ingen Omkostninger godtgjorte. Dersom Kommunen i dette Tilfælde havde haat sin Selvbestemmelsesret og ikke havde været undertastet Indenrigsministeriet, var der altsaa blevet nedslaaet tre uretferdige Sager, eller i alt Fald vare de bleve omstaaede til een ordentlig Sag. — Med den ærede Minister erklærer jeg, at Afgjørelsen af Ændrings-